

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informare asupra jurisprudenței Curtii Nr. 96

Aprilie 2007

Gebremedhin [Gaberamadhien] c. Franței - 25389/05

Hotărârea din 26.4.2007 [Secția II]

Articolul 13

Recurs efectiv

Nu există recurs suspensiv de drept pentru un solicitant de azil plasat într-o zonă de așteptare la aeroport, împotriva deciziei de refuz al accesului pe teritoriul francez și prin care se dispune îndepărtarea sa: *violare*

Articolul 5

Articolul 5-1-f

Împiedicarea intrării ilegale pe teritoriu

Mentținerea în zona de așteptare a aeroportului, a unui solicitant de azil, după ce Curtea a decis o măsură provizorie în conformitate cu articolul 39 din Regulamentul său, împotriva întoarcerii sale în țara sa de origine: *neviolare*

În fapt: Reclamantul este cetățean al statului Eritreea. În 1998, a fost deplasat cu familia sa, din Etiopia în Eritreea. A lucrat ca reporter-fotograf pentru un ziar independent. Arestat împreună cu editorul său în 2000, se pare, din cauza activității lor jurnalistice, ei au fost reținuți timp de mai multe luni. În septembrie 2001, jurnalistul a fugit din țară. Arestat și interogată despre prietenul său, reclamantul a fost supus unor rele tratamente. Închis timp de șase luni, a reușit să scape din spitalul penitenciar, unde a fost transferat după contractarea unei tuberculoze. A fugit în Sudan, de unde, crezând că viața îi era amenințată, a plecat în Africa de Sud. Cu un pașaport sudanez care nu era pe numele său și fără niciun document de călătorie, reclamantul a ajuns la aeroportul francez din Paris-Charles de Gaulle. La data de 1 iulie 2005, a solicitat accesul pe teritoriul francez, în scopul de a depune o cerere pe lângă autoritățile franceze. A fost plasat în zona de așteptare a aeroportului. La 5 iulie 2005, după ascultarea reclamantului, Oficiul Francez pentru Refugiați și Apatrizi (OFPRA) a emis un aviz de neadmitere pe teritoriul francez, pe motiv că existau neconcordanțe între declarațiile reclamantului care dădea de crezut că încerca să-și însușească o experiență de viață care nu-i aparținea. În ziua următoare, Ministerul de Interne a refuzat admiterea reclamantului pe teritoriu, cu titlul de azil, și a ordonat

retrimiterea sa către Eritreea sau în orice altă țară în care ar fi fost admisibil. În cazul în care reclamantul ar fi obținut o decizie de admitere pe teritoriu, poliția de frontieră ar fi emis un permis de autorizare a intrării în Franța și de a rămâne acolo timp de opt zile pentru a face o cerere de azil înaintea autorității competente, în cadrul procedurilor de azil de drept comun. O decizie de a neadmitere are ca rezultat imediata îndepărtare.

Reclamantul a angajat un contencios administrativ pentru a fi admis pe teritoriu în vederea prezentării cererii sale de azil. A reiterat faptul că a suferit persecuții și că viața sa a era amenințată. Judecătorul a respins cererea sa, a doua zi, 8 iulie 2005.

Reclamantul a depus o cerere înaintea Curții Europene a Drepturilor Omului, care a indicat Guvernului francez, la 15 iulie 2005, că, în conformitate cu articolul 39 al Regulamentului (măsuri provizorii) era de dorit să nu se procedeze, în mod provizoriu, la retrimiterea reclamantului către Eritreea. Acesta rămăsese în continuare în zona de așteptare a aeroportului Roissy. La data de 20 iulie 2005, în baza deciziei Curții Europene, autoritățile franceze au autorizat reclamantul să intre în țară și să rămână acolo timp de opt zile pentru a depune cererea sa pentru un permis de ședere temporară în calitate de solicitant de azil (pe care a și făcut-o). Astfel, el a fost capabil să obțină un permis de ședere pe teritoriul francez valabil pentru o lună, ceea ce i-a permis să depună cererea sa de azil pe lângă OFPRA. În noiembrie 2005, OFPRA i-a recunoscut statutul de refugiat.

În drept: articolele 13 și 3 coroborate - În dreptul francez, decizia de a refuza admiterea pe teritoriu împiedică depunerea unei cereri de azil; de asemenea, aceasta este executorie, astfel că persoana poate fi imediat retrimisă în țara din care spune că a fugit. În acest caz, în urma aplicării articolului 39 din Regulamentul Curții, până la urmă, reclamantul a fost admis pe teritoriu. Prin urmare, a putut face cerere de azil pe lângă OFPRA, care l-a recunoscut drept refugiat. Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților consituie de acum un obstacol în calea expulzării sale. Reclamantul a pierdut astfel pretinsa calitate de victimă a unei violări a articolului 3.

Curtea a estimat că afirmațiile privind riscul de rele tratamente în Eritreea au avut un grad suficient de credibilitate, astfel încât plângerea în temeiul articolului 3 este "justificabilă". Reclamantul poate invoca articolul 3 coroborat cu articolul 13. Acest articol prevede că străinul lovit de o decizie de îndepărtare către o țară în care există motive temeinice de a crede într-un risc de rele tratamente, contrar articolului 3, are acces la o cale de atac suspensivă împotriva acestei decizii. Pentru solicitanții de azil care susțin că se expun unui astfel de risc și căroră li s-a acordat deja accesul pe teritoriul francez, legislația franceză prevede o procedură care întrunește unele din aceste calități. Acest lucru nu este valabil pentru cei care, pretinzând un astfel de risc, se prezintă la vamă la sosirea lor pe un aeroport, de exemplu. Într-adevăr, pentru a solicita un azil OFPRA, un străin trebuie să se afle pe teritoriul francez. La frontieră nu se poate face o astfel de cerere decât cazul în care se acordă mai întâi accesul la teritoriu. În cazul în care nu este în posesia documentelor necesare în acest scop, trebuie să depună o cerere de acces la teritoriu cu titlul de azil, va fi apoi ținut într-o "zonă de așteptare" pentru perioada de timp necesară analizării, de către administrație, a caracterului "vădit nefondat", sau nu, al cererii de azil, pe care vrea să o depună; în cazul în care administrația consideră cererea de azil "vădit nefondată", se refuză accesul la teritoriu. Persoana este apoi în mod automat retrimisă, fără a avea oportunitatea de a sesiza OFPRA cu cererea sa azil. Bineînțeles, va putea sesiza tribunalul administrativ cu o cerere de anulare a deciziei ministeriale de non-admitere, dar recursul nu are efect suspensiv și nu are niciun termen limită. Poate da curs și unei cereri pentru măsuri provizorii - pe care reclamantul a și folosit-o, fără succes -, dar aceasta nu are nici ea, de drept, efect suspensiv: va putea, prin

urmare, să fie îndepărtat înainte de pronunțarea deciziei judecătorești. Având în vedere importanța articolului 3 și caracterul ireversibil al prejudiciului care ar putea fi cauzat, în cazul realizării riscului de tortură sau de rele tratamente, în cazul în care un stat parte decide să retrimită un străin într-o țară în care există motive serioase de a se crede într-un risc de acest tip, articolul 13 prevede că persoana are acces la o cale de atac cu efect suspensiv automat (o cale de atac cu efect suspensiv, "în practică", nu are efect). Cu toate acestea, reclamantul nu a avut acces, în "zona de așteptare", la o astfel de cale de atac.

Concluzie: violare (unanimitate)

Articolul 5 (1) litera (f) - Plasat în "zona de așteptare" la aeroport, la 1 iulie 2005, înainte de a i se permite să intre pe teritoriul francez, pe 20, reclamantul a suferit o "privare de libertate". Pe 15 iulie, Curtea a decis să indice Guvernului francez, în conformitate cu articolul 39 din Regulamentul Curții, că ar fi de dorit, în interesul părților, precum și pentru buna desfășurare a procedurii în fața Curții, de a nu retrimite pe reclamant în Eritreea înainte de 30 august 2005, la miezul nopții. Astfel, fără a încălca obligațiile care îi revin în temeiul Convenției, Guvernul nu ar fi putut să retrimită reclamantul în Eritreea încă din 15 iulie 2005. Cu toate acestea, nu exista nici un obstacol pentru retrimiteră reclamantului în altă țară decât a lui, în măsura în care se stabilea că autoritățile din această țară nu l-ar fi dirijat spre țara vizată de către Curte. În consecință, menținerea în acest scop în detenție a reclamantului, după aplicarea articolului 39, poate constitui o detenție "legală" a unei persoane "împotriva căreia este în curs o procedură de expulzare sau extrădare" în sensul articolului 5(1)(f) din Convenție. Mai mult decât atât, atunci când, în urma punerii în aplicare a articolului 39 din regulament, autoritățile nu au altă opțiune decât să ia în considerare terminarea privării de libertate a persoanei obiect al "expulzării", și că acest lucru implică a i se da acces pe teritoriu, poate fi necesar ca străinul să fie menținut în detenție pe timpul strict necesar pentru ca autoritățile să verifice legalitatea accesului, ceea ce se poate analiza într-o "detenție legală a unei persoane pentru a împiedica o intrare neautorizată în țară", în sensul articolului 5(1)(f).

Guvernul a susținut că acesta a fost cazul de față, iar Curtea nu găsește niciun element pentru a considera că între 15 și 20 iulie, reclamantul ar fi fost lipsit în mod arbitrar de libertate. Pe scurt, Curtea admite că menținerea reclamantului în "zona de așteptare", după 15 iulie 2005 a constituit "detenție legală a unei persoane pentru a împiedica efectuarea unei intrări neautorizate în țară", în sensul alineatului f) al articolului 5 (1).

Concluzie: neviolare (unanimitate).

Articolul 41 - prejudiciul material: suficienta constatare a violării.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.
Click aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența](#)

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reprodusă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar

pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.